

selil se je Kovalev in čudo je bilo, ker ni začel bos plesati tropaka po vsej sobi. Ukazal je, naj mu précej prinesó vode, da se omije, po omitji pa je zopet pogledal se v zrkalo — imel je nos!

„Gledi, Ivan, zdi se mi, da imam nekakov mozolj na nosi“ — spregovoril je in premišljal. „Ali beda bode, če Ivan opomni: „Kaj še, gospod, ne le prišča ni nikjer, tudi nosa samega manjka!“

Pa Ivan je opomnil: „Ničesar ni, nikakega prišča ni nikjer, čist nos imate!“

„Dobro je to, vrag se obesi!“ — opomnil je sam sebi major in tlesnil s prsti. Ta trenotek je pri durih prikazal se brilec Ivan Jakovljevič, ali bojazljiv tako, kakor kaka mačka, ki jo zaloté, da pokuša slanino.

„Povedi najpopreje, ali imaš čisti roci?“ — povprašal je in z daleč kriknil Kovalev.

„Čisti sta.“

„Lažeš!“

„Za Bóga, čisti sta, gospod!“

„Le varujte se!“

Kovalev je sédel. Ivan Jakovljevič ga je zavaroval s prtičem — in ta trenotek je s pomočjo svojega čopiča vso njega brado in del obraza promenil v robo, kakoršno ponujajo po kupčijskih izkazih. „Dej, nu!“ — opomnil je sam sebi Ivan Jakovljevič, ko je bil ozrl se v nos, a nagnil je glavo na desno stran in pogledal nos z leve strani, — „vonja, gledi ga, prav tako, kakor nalašč“ — govoril je dalje in dolgo časa gledal nos. Napósled je na lahko, varno, kakor more le misliti kdo, dvignil dva prsta, zato da bi z njima prijel konec nosa, Ivan Jakovljevič je imel tako navado.

„Nu, gledi nu!“ — zakričal je Kovalev. Ivanu Jakovljeviču sta omahnili roki, otrpnil je in vznemiril se, kakor še nikoli ni bil nemiren. Napósled je varno jel britvo nastavljeni majorju pod brado in dati mu prav nič ni pristrčno bilo delo — da-si je težko bril brezi vsakoršnega pridržka njuhalni del njegovega tela — da-si s svojim neokretnim večim prstom opiral se ob lice, vendar je naposled zmogel vse zapreke in obril je Kovaleva.

Ko je vse bilo dogotovljeno, pohitel je Kovalev in oblekel se, najel je izvožčka in odpeljal se je naravnost k slaščičarju. Ko je stopal v prodajalnico, uže z daleč je kriknil: „Dečko, čašo čokolade!“ — a ta trenotek je stopil pred zrkalo — imel je nos! Veselo se je obrnil nazaj in pogledal je s zasmehljivim okom, namrščil je nekoliko oko v dva vojščaka, eden je imel nos — podoben gumbu na kakem telovniku. Po tem pohodu je pot ubral v pisalnico tistega okraja, kjer bi bil rad dobil podgubernatorstvo, ali da se mu spesne — eksekutorstvo. Ko je bil prišel skozi prejemno sobo, pogledal se je v zrkalo — imel je nos! Potlej je peljal se k drugemu kolegijskemu prisedniku ali majorju, ki je bil hud zasmehovalec in ki je često njega raznim oholim opomnjam očital: „Nu, ti si, jaz te poznam, ti bôdeš, kakor kak jež!“ — Na poti je premišljal: „Če majór ne pokne vsled smeha, ko me zagleda, to bode véren zrak, da je vse v redu.“ Pa kaj mu je bilo do kolegijskega prisednika?! — „Dobro je, vrag naj ga pozoblje!“ — je opomnil sam sebi Kovalev. Na poti je srečal štabnega častnika soprogo Podtočino in nje hčer; priklonil se jima je, pozdravil ga je radosten vsklik: naj je bilo, to njemu ni jemalo čestí. Razgovarjal se je z njima jako dolgo časa in nalašč je iz žepa vzel tobačnico, dolgo časa je pred njima basal obe nosnici in sam sebi govoril: „Dejte, prosim vaju, dušici, kurji rod! s tako hčerjo se ne pozakonim nikakor! Kar je, to je, par amour — nalašč ne!“ — Major Kovalev se je poslé sprehajal, kakor mu je kazalo, zdaj po Nevskem prospektu, zdaj po gledališkem torišči in povsodi drugodi.

Nos mu je sedel na obrazi in ni bilo podobe, da je kedaj odločil se in odšel po sveti. Poslé so ljudje videli, da je major Kovalev bil zmirom veselega srca in obraza, da je odločno smehljaj se in hodeval za vsemi krasnimi damami, da je o neki priliki stal pred prodajalnico na gostinnem dvoru in kupaval nekov redoven trak, ni znano, zakaj, zato ne, ker ni bil nikakega reda vitez.

Dejte, kakova povest se je sesnovala, v severni prestolnici naše razsežne carjevine! Zdaj stoprv, ko dogodek dogodku primerjam izpoznavam, da v tej povesti ni resnično vse. Ne govorimo o tem, da je res to, ker je nos tako čudovito natorno odločil se in ponašal po raznih krajih s čestjo državnega svetnika — zakaj Kovalev ni pomislil, da ni lahko o nosi govoriti v oznanih časnikarskega upravnistva. Jaz tukaj ne govorim o tem smislu, da bi bilo treba bilo drago plačati ojavo: to-le pisarim, saj tudi jaz nisem kdo med tistimi ljudmi, ki ne želé prav nikakega prida; ali nepristno je to, težavno, nelepo. Pa tudi to, kako je nos prišel v pečeni hleb in kako Ivan Jakovljevič sam... ne, jaz tega ne umejem nikakor, gotovo ne umejem! — Ali še čudovitejše, neumljivejše, nego vse drugo, pa je to, kako pisatelji mogó brati podobne snovi. Priznavam, da je to snov vsekako neumljiva, to je res... ne, nikakor ne umejem tega! Prvo odločno nikakor ni na korist domovini; pa tudi... pa tudi drugo nima nikakoršne koristi. Prav za prav, jaz sam ne znam, kaj to...

A vendar pri vsem tem, da-si bi bilo mogoče potrditi to in to, pa tudi to, morebiti da... nu, da tudi, kjer ni primernosti? — a vendar-le, če človek premišlja, kaj bi bilo res v vsem tem. Naj govori kdo, kar hoče, podobne dogodke imajo na sveti, — prav redki so, a vendar-le so.

Mnogovrstne novice.

* *Volkovi požrli.* Ogerski časnik „Nemzet“ pripoveduje z Marmaros-Szigeta sledečo dogodbo: Ruski duhovnik s Krasnisora potoval je nedavno z svojo ženo in otrokom v Lonko. Med potjo napadla je popotnike truma — kacih 20 — volkov. Konji so se spenjali po konci in so bežali v divjem teku. Žena duhovnikova se je tako vstrašila, da je otroka v naročji spustila, da je padel s seni. Ko je nesrečni oče to videl, skoči s seni, te pa so dirjale naprej z omedlelo ženo. — Prične se strašanski boj med duhovnikom in volkovi, in duhoven je z revolverjem kmalu dva usmrtil, toda volkovi so otroka, nagloma potem pa še duhovnika raztrgali. — Ko so seni dospele v Lonko, je žena, bivša noseča, od strahu porodila dete, ki je bilo mrtvo, ona sama pa je umirala. Tako je v teku ene ure bila pokončana vsa družina. — Duhovnik v Lonki bil je oče nesrečne žene.

* *Dekla — milijonarka.* Pri Kolonskem bankijeru Openheimu služila je dekla, ki se oglasila pri svojem gospodu nekega dne z novico, da je bajé njen stric v Ameriki umrl zapustivši veliko premoženje. Openheim poizveduje in zvé, da je stric dekli res zapustil 160 milijonov dolarjev ali 368 milij. gold. v našem denarji in da je ta dedšina res pripadla srečni dekli, katera jo ima deliti z še 14 sorodniki, živečimi v Hesenu.

Naši dopisi.

Iz Gorice 23. nov. — Ker mi potujočemu tukajšnje politične razmere niso tako znane, da bi si upal lastno sodbo izreči o razmerah tukajšnjih Slovencev, moram vam tukajšnji položaj označiti vsaj iz soglasnih virov